

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.53/2019/12.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2019. április 15. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

A jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmény miatt és társai ellen indult büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2018. október 15. napján kihirdetett 6.B.18/2016/255. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

V. r. vádlott büntetését 200 (kettőszáz) napi tétel pénzbüntetésre enyhíti. A pénzbüntetés 1 (egy) napi tételének összegét 1000 (egyezer) forintban állapítja meg.

Az így kiszabott összesen 200.000 (kettőszázezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetése esetén 200 (kettőszáz) nap fogház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

A kiszabott pénzbüntetésbe beszámítani rendeli V. r. vádlott által 2016. szeptember 20. napján bűnügyi őrizetben töltött időt, oly módon, hogy a pénzbüntetésből 1 (egy) napi tételt lerovottnak tekint.

A másodfokú eljárás során felmerült 38.840 (harmincnyolcezer-nyolcszáznegyven) forint bűnügyi költségből III. r. vádlott 23.840 (huszonháromezer-nyolcszáznegyven) forintot, V. r. vádlott 15.000 (tizenötezer) forintot visel.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet a fellebbezéssel érintett I. r., II. r., III. r. és V. r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

I. r. vádlott személyazonosító igazolványának száma helyesen: , lakcíme: .sz.

Indokolás

A törvényszék a rendelkező részben írt ítéletével bűnösnek mondta ki

- I. r. és II. r. vádlottakat a Btk. 176. § (1) bekezdésében meghatározott, és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntetében,
- III. r. vádlottat a Btk. 176. § (1) bekezdésében meghatározott kábítószer-kereskedelem büntetében, és a Btk. 178. § (1) bekezdés szerint minősülő kábítószer birtoklás büntetében,
- IV. r. vádlottat a Btk. 176. § (1) bekezdésében meghatározott kábítószer-kereskedelem büntetében, és a Btk. 178. § (6) bekezdés szerint minősülő kábítószer birtoklás vétségében,
- V. r. vádlottat a Btk. 178. § (6) bekezdés szerint minősülő kábítószer birtoklás vétségében.

Ezért - I. r. vádlottat halmazati büntetésül 6 év 8 hónap szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 7 év közügyektől eltiltásra, II. r. vádlottat 7 év 10 hónap szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 8 év közügyektől eltiltásra, III. r. vádlottat 4 év szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra, IV. r. vádlottat 3 év 6 hónap szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra, V. r. vádlottat 120 óra közérdekű munka büntetésre ítélte.

A szabadságvesztést I. r. és II. r. vádlottak esetében fegyházban, III. r. és IV. r. vádlottak vonatkozásában börtönben rendelte végrehajtani.

VI. r. vádlottal szemben a kábítószer birtoklás vétsége miatt folyamatban volt büntető eljárást megszüntette.

I. r. vádlottal szemben 60.000 forint, II. r. vádlottal szemben 264.000 forint, III. r. vádlottal szemben 42.000 forint összegre vagyoneklobzást rendelt el.

Rendelkezett a vádlottak feltételes szabadságra bocsáthatóságáról, V. r. vádlott vonatkozásában a közérdekű munka el nem végzése esetére annak szabadságvesztésre való átváltoztatásáról és a terheltek által előzetes fogvatartásban töltött időnek a velük szemben kiszabott büntetésekre való beszámításáról.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt pénzüsszegekről és dolgokról, valamint az eljárás során keletkezett bűnügyi költségről.

Az első fokú ítélettel szemben

- I. r. vádlott irányának megjelölése nélkül, védője elsődlegesen téves jogi minősítés miatt, a kábítószer-kereskedelem büntette alóli felmentés végett, másodlagosan a jogi minősítés megváltoztatása érdekében, a kábítószer birtoklásával összefüggő bűncselekmény megállapításáért, harmadlagosan a kiszabott büntetés enyhítéséért, továbbá a vagyoneklobzásra vonatkozó rendelkezés mellőzése és a bűnügyi költség csökkentése érdekében,
- II. rendű vádlott a bűncselekmény jogi minősítése miatt és a vagyoneklobzás mellőzéséért, védője a tényállás téves megállapítása, a kábítószer-kereskedelemben való bűnösség kimondása miatt, felmentés érdekében, a kábítószer birtoklásának megállapítását és a büntetés enyhítését célozta, valamint a járulékos kérdésekben hozott döntéseket sérelmezve,
- III. r. vádlott védője elsődlegesen a kábítószer-kereskedelem büntette vonatkozásában felmentés, másodlagosan enyhítés végett,
- V. r. vádlott védője elsősorban felmentés, másodsorban enyhítés végett

jelentett be fellebbezést.

IV. r. vádlott és védője az ítéletet tudomásul vették. VI. r. vádlott jogorvoslattal nem élt, védője a határozatot tudomásul vette.

Az ügyész az elsőfokú ítéletet valamennyi vádlott vonatkozásában tudomásul vette.

Így az ítélet IV. r. és VI. r. vádlottak vonatkozásában első fokon jogerőre emelkedett.

I. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában és a másodfokú nyilvános ülésen előterjesztett perbeszédében rámutatott, hogy a törvényszék helyesen állapította meg a vádban írt

tényállástól eltérő tényállást abban a tekintetben, hogy nem rögzítette tényként, hogy a lakás előszobájában talált kábítószer I. r. vádlott adta volna át II. r. vádlottnak.

Kifogásolta, hogy nem az érintettek jelenlétében végezték el a terhelt ingatlanok átkutatását, mint a halaszthatatlan nyomozati cselekményt. Álláspontja szerint a nyomozó hatóság nem mindenben tartotta be az erre vonatkozó büntető eljárási rendelkezéseket. Aggályosnak tartotta a "Canada Dry-os pet palack" bűnjelkénti értékelését.

Rámutatott, hogy és az elfogás estéjén, az éjszakai órákban hallgatták ki tanúként. Ennek konkrét indoka nem volt, hiszen a terhelteket már délután őrizetbe vették, így a tanúk befolyásolásának lehetősége nem merülhetett fel.

A tanúkkal szemben drog gyors tesztet alkalmaztak, amely pozitív eredményt hozott. Bár ennek ellenére a tanúk nyilatkoztak arra nézve, hogy vallomásukat tiszta tudattal teszik meg, vallomásuk bizonyítékként történő felhasználhatósága ellen szól a BH. 1996.353. számú bírósági határozat, mely szerint a kábítószer-élvezőnek a rendőrségi akció során történt előállítása után - még a kábítószer hatása alatti állapotban - a nyomozás során tett vallomása nem értékelhető bizonyítékként. Ezen túl arra is rámutatott, hogy e tanúk presszió hatása alatt tették meg a vallomásukat. Mindezek miatt álláspontja szerint e tanúk vallomását a bizonyítékok köréből ki kell rekeszteni.

A I. r. vádlottra nézve terhelő gyanúsítotti vallomások bizonyító erejét nem erősítik a I. r. vádlott és a megnevezett tanúk közti hívásforgalmazások adatai sem.

Kifejtette, hogy I. r. és II. r. vádlottakra vonatkozó és az ítélet szerint 2012 évre is visszanyúló bűnös kapcsolatokat mellőzni kell mind a történeti tényállásból, mind a törvényszék által feltárt súlyosító körülmények köréből. A telefonjaikra vonatkozó hívás elemzés nem terjedt ki ilyen hosszú időtartamra, és ezt a tényállás alapját képező tanú és egyéb gyanúsítotti vallomások sem támasztották alá.

Ezen hosszabb időre történő szervezettségre való utalás mellőzése és I. r. vádlott szabadulása óta eltelt időben bekövetkezett személyiségfejlődése, további szakképesítésének a megszerzése, továbbá a cselekmény óta eltelt öt éves időtartam lehetővé teszi az első fokon kiszabott joghátrány lényeges mértékű enyhítését.

Mindezek alapján elsődlegesen kérte I. r. vádlott felmentését a kábítószer-kereskedelem büntetnének vádjá alól, másodlagosan felelősségének megállapítását a Btk. 178. § (2) b) pontjában írt bűncselekményben, harmadlagosan a vagyonek kobzásra vonatkozó rendelkezés mellőzését, végső soron a kiszabott szabadságvesztés büntetés lényeges mértékű enyhítését, eggyel enyhébb végrehajtási fokozat meghatározását, a Btk. 38. § (3) bekezdésében írt "felező kedvezmény" lehetőségének biztosítását, és az e vádlottat terhelő bűnügyi költség lényeges mérséklését. Ez utóbbit arra tekintettel is, hogy a számítástechnikai eszközök szakértői vizsgálatának elrendelésére feleslegesen került sor, így az azzal kapcsolatosan felmerült költségek a vádlottra nem terhelhetők.

III. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában, melyet a másodfokú nyilvános ülésen is fenntartott, indítványozta e vádlott felmentését a kábítószer-kereskedelem büntette alól, elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyítottság hiányában. Álláspontja szerint III. r. vádlott vonatkozásában az 1978. év végi IV. törvény alkalmazandó. E vádlott a szakértői vélemény szerint kábítószerfüggő. Az 1978. évi IV. törvény 282/C. § (1) bekezdése szerint "Az a

kábítószerfüggő személy, aki kábítószer termesz, előállít, megszerez, tart, az országba behoz, onnan kivisz, az ország területén átvisz, vétséget követ el és két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő". A (2) bekezdés szerint "Az a kábítószerfüggő személy, aki kábítószer kínál, átad, forgalomba hoz vagy azzal kereskedik, büntetést követ el és három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő". Ez alapján, a Btk. 2. §-ban rögzített időbeli hatály figyelembevételével, e vádlottal szemben a bűncselekmény elkövetésekor hatályban volt büntetőtörvény alkalmazandó, mivel az reá nézve kedvezőbb elbírálást eredményez.

Rámutatott, hogy III. r. vádlott vonatkozásában a Váci Városi Bíróság 2006-os ítélete esetében bekövetkezett a törvényi mentesítés, így büntetlen előéletűek minősül.

Kifogásolta azt az ítéleti megállapítást, hogy I. r., II. r. és III. r. vádlottak több éve ismerték egymást, és 2012-től 2014 márciusáig kapcsolatban álltak. Nem derül ki, hogy mikor, milyen kábítószerből, mennyit és hol adtak át egymásnak.

A III. r. vádlott lakóhelyén tartott házkutatás során előkerült készpénz a munkaviszonyából származik. A lefoglalt csekély mennyiségű zöld növényi törmelék esetében - amely kannabiszt tartalmazott - éppen a vádlott mutatta mondta el önként a nyomozóknak, hogy hol találják meg a saját fogyasztásra tartott kábítószer. A házkutatás során semmilyen más eszközt nem találtak, amely kereskedésre utalt volna.

tanú szava hihetlenné vált abban a vonatkozásban, hogy 2013 év közepétől III. r. vádlott neki legalább három alkalommal adott volna át 1-1 gramm mennyiségben amfetamin hatóanyag tartalmú kábítószer. III. r. vádlott vonatkozásában sem toxikológiai, sem a lefoglalási sem pedig a vizeleti vizsgálati adatok nem utaltak arra, hogy bármilyen kapcsolatba került volna az amfetaminnal.

Felrótta a hatóságoknak, hogy a IV. r. vádlott terhére rótt bűncselekmény minősítése eredetileg jóval súlyosabb volt, mint III. r. vádlotté. Ennek ellenére e vádlott nem került előzetes letartóztatásba. Továbbá ellentmondásosak voltak IV. r. vádlott vallomásai. Érdekelt is volt abban, hogy saját cselekvőségét mentse, egy "esetleges vádalku " keretében társaira terhelő vallomást tegyen. IV. r. vádlottra a terheltebb előélete ellenére rövidebb tartamú szabadságvesztés büntetést szabott ki a bíróság, mint III. r. vádlottal szemben.

III. r. vádlott esetében sem , sem , sem vonatkozásában nem történt kábítószer lefoglalása. Nem lehet tudni, hogy ha történt is valamilyen átadás, az milyen anyag lehetett.

V. r. vádlott védője fellebbezésének indokolásában és a másodfokú nyilvános ülésen előadott perbeszédében rámutatott, hogy e vádlottra kizárólag IV. r. vádlott tett terhelő vallomást, akinek a szavahihetősége álláspontja szerint megdőlt. Ezért kérte V. r. vádlott felmentését a terhére megállapított bűncselekmény vádja alól. Másodlagosan, figyelemmel arra, hogy a terhelt állandó jelleggel külföldön dolgozik, a közérdekű munka büntetés helyett pénzbüntetés alkalmazását indítványozta.

A Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen II. r. vádlott védője a fellebbezését fenntartotta. Kifejtette, hogy álláspontja szerint hiányos az indokolás, nincs ugyanis bizonyítva az az ítélet 13. oldalának (4) bekezdésében megállapított azon tény, hogy I. rendű vádlott több adag kipurciózott és alufóliába csomagolt kábítószer adott át II. rendű vádlottnak. Ezért a II. r. vádlott lakásán foganatosított intézkedés, tettenérés során lefoglalt kábítószer nem róható e vádlott terhére. Így mindössze 0,68 g vonatkozásában állapítható meg büntetőjogi

felelőssége. Ennek megfelelően bűnössége csak Btk. 176. § (1) bekezdésében meghatározott kábítószer-kereskedelem büntetében állapítható meg.

E bűncselekményt a törvény két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. Így indokolt II. r. vádlottal szemben az első fokon kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamának lényeges csökkentése, és a végrehajtási fokozat börtönben való megállapítása.

Amennyiben az ítélet tábla ennek ellenére helyesnek tartaná az első fokon megállapított minősítést, akkor is indokolt a kiszabott büntetés enyhítése, elsősorban a rendkívüli időmúlásra tekintettel.

Az ügyész V. r. vádlott vonatkozásában csatlakozott e terhelt védőjéhez, pénzbüntetés kiszabását indítványozta. Egyebekben valamennyi fellebbezéssel érintett vádlott esetében az első fokú határozat helybenhagyására tett indítványt.

Az elsőfokú bíróság a tárgyalást részben a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban régi Be.), részben már 2018. július hó 01. napja után, a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban Be.) alapján folytatta le, és a másodfokú eljárásra is értelemszerűen a Be. hatálya idején kerül sor. A felülbírálat során a Be. 868. § (1) bekezdés értelmében a hatályos eljárási törvényt kellett alkalmazni annak rögzítésével, hogy a Be. 870. § (1) bekezdése értelmében a törvény hatályba lépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az azt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmények akkor is érvényesek, ha ezt a Be. másként szabályozza.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást, a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján - eltérő törvényi rendelkezés hiányában - az ítélet megalapozottságát, illetve az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki és milyen okból fellebbezett (teljes revízió). A Be.-ben is főszabály a teljes felülbírálat, azonban a törvény a korlátozott fellebbezéshez igazodva megteremti a részleges revíziót büntetőjogi főkérdésekben (például szankció) is. Jelen esetben a védelmi fellebbezések a megállapított tényállást is támadták, ezért a korlátozott felülbírálatnak eljárási akadálya volt, ami kötelezően teljes revíziót vont maga után.

A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le. Nem vétett sem abszolút eljárási szabálysértést (Be. 608 § (1) bekezdés a-f) pont), sem olyan relatív perjogi hibát (Be. 609 § (1) bekezdés, (2) bekezdés), mely az érdemi felülbírálatot kizárná.

Részben eltért azonban a perjogi normáktól és a követelt gyakorlattól, mely az alábbiakban foglalható össze. A vádlottakat a tárgyaláson történt kihallgatásuk során azt megelőzően nyilatkoztatta a bűnösség kérdésében, hogy figyelmeztette volna őket a régi Be. 117. § (2) bekezdése szerint a vallomás megtagadás (hallgatás) jogára (75. tárgyalási jegyzőkönyv).

A vádlott kihallgatására vonatkozó, az eljárási törvényben több helyen szabályozott normák alapján kialakított és állandósult bírói gyakorlat szerint a vádlottat csak azt követően kérdezheti a hatóság a büntetőjogi felelősségről, hogy kioktatta a hallgatás jogára. Ezt a táblabíróság már számos eseti döntésében kifejtette (Bf.II.76/2005/8., Bf.II.146/2006.sz. Bf.II.216/2006.sz., Bf.II.503/2006.sz., Bf.II.640/2006.sz., Bf.II.761/2011.sz., Bhar.II.576/2012/7.sz., Bf.II.493/2012/16.). Az önvádra

kötelezés tilalmának elve és a hallgatási jog, mint a védelem jogának a része, az Alaptörvény Szabadság és Felelősségről szóló XXVIII. cikkének (3) bekezdésében is megfogalmazott elvei ugyanis garanciális jellegűek, melyek maradéktalan betartására feltétlen törekedni kell. Az eljárási szabályoktól eltérés jelen esetben azonban a követett ítélkezési szerint csak relatív, mert a vádlottak az érdemi védekezést, a részletes vallomást már a szükséges törvényi figyelmeztetéseket követően terjesztették elő.

A I. r. vádlott védője által a nyomozó hatóságnak felrótt eljárásjogi hibákkal kapcsolatosan az ítélőtábla a következőket emeli ki.

Annak nincs jelentősége, hogy a II. r. vádlott lakásán történt rendőri akció illetve a terhelti ingatlanok átkutatása során készült kép- és hangfelvételeket a nyomozó hatóság az eljárás bírósági szakaszában, a védelmi indítványt követő bírósági felhívás eredményeként csatolta be.

Kifogásolta a védő hogy a halaszthatatlan nyomozati cselekményt nem az érintett jelenlétében folytatták le, illetve távollétében nem rendeltek ki olyan személyt az érintett érdekeinek védelmére, akiről alaposan feltehető, hogy a házkutatással érintett érdekeit megfelelően védi. Álláspontja szerint hatósági tanút kellett volna alkalmazni.

Amint arra a törvényszék kifogástalanul rámutatott (elsőfokú ítélet 32. oldal), egyértelműen megállapítható, hogy a hatósági tanú igénybevételeire vonatkozó tájékoztatást a házkutatáson jelen volt hozzátartozók megkapták, azt megértették, és hatósági tanú alkalmazását nem igényelték. A helyszínen kézzel írott házkutatási jegyzőkönyveket aláírták, és a házkutatással valamint lefoglalással összefüggésben panaszt nem emeltek.

A I. rendű vádlottra terhelő vallomást tett és tanúk kapcsán kiemelő, hogy a velük szemben az első nyomozási kihallgatásukat megelőzően végzett drogteszt valóban pozitív eredményt mutatott. Ez azonban nem feltétlenül jelenti azt, hogy e tanúk kábítószer hatása alatti állapotban tették volna meg a vallomásukat, mindössze arra derített fényt, hogy a drogteszt alkalmazását megelőzően valamikor kábítószer fogyasztottak. A kábítószer nyomai ugyanis még jóval a befolyásoltság megszűnését követően is kimutathatóak a szervezetből. Azt, hogy nem voltak e tanúk befolyásoltak, igazolja a nyomozási cselekményeket végző hatósági személyek vallomásán túl maguknak a tanúknak a nyilatkozata, mely szerint vallomásukat tiszta tudattal tették meg.

Mindezeket túl az sem hagyható figyelmen kívül, hogy mindhárom tanú a nyomozás későbbi szakaszában történt kihallgatása során a kifogásolt, elsőként tett vallomásában foglaltakat teljes egészében fenntartotta. Ezek miatt nincs helye e három tanú nyomozás során tett, I. r. vádlott vonatkozásában terhelő vallomása kirekesztésének.

A törvényszék a Be. 163. § (1), (2) és (3) bekezdésében írt ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, és megalapozott tényállást állapított meg, mely a Be. 591 § (1) bekezdésében írt tényálláshoz kötöttség elvéből eredően a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A tényállás mindössze a terheltek előző elítélései vonatkozásában egészítendő ki a következőkkel.

- II. rendű vádlott esetében a Fővárosi Bíróság 8.B. 696/2001/256. számú ítélete vonatkozásában a másodfokú határozatot a Fővárosi Ítélőtábla hozta. A bűncselekmény elkövetési ideje 2000 november 20 napja volt.

- A Váci Városi Bíróság 10.B.6/1992/2. számú ítéletét a másodfokon a Pest Megyei Bíróság bírálta felül.
- III. r. vádlott az ítélet 10. oldalának 3. bekezdésében írt, a Váci Városi Bíróság ítéletének alapjául szolgáltat cselekményét 2004. május hónapban követte el.
- V. r. vádlott vonatkozásában az Egri Városi Bíróság 2.B.763/2007/13. számú ítélete esetében a kábítószerrel visszaélés vétsége és büntette elkövetési ideje 2005 novembertől 2006. február 20-ig terjedt. Az Ózdi Járásbíróság 6. B.207/2013/19. számú ítélete esetén a bűncselekmény elkövetési ideje 2012. június 27 napja volt.

Az elsőfokú bíróság az ügy helyes megítélése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta, és azokat okszerűen, a logika törvényei szerint kifogástalanul értékelte. Következtetése perrendszerűek és a hibátlanul értékelt bizonyítás anyagán nyugszanak. A törvényszék vizsgálta a vádlottak vallomásait, melyek részben a vádat támogató terhelő bizonyítékot jelentettek. Értékelése körébe vonta a személyi bizonyítás során a lényeges tanúvallomásukat, és a szakértői bizonyítást is a szükséges részletességgel folytatta le. Nem maradt el a meghatározó tárgyi-okirati bizonyítékok mérlegre tétele sem. A törvényszék részletesen, jól követhetően számot adott arról, hogy miért nem fogadta el a vádlottaknak a kábítószerrel való kereskedés tagadására irányuló vallomásait, és tényállását miért a kereskedést alátámasztó tanúvallomásokra és IV. r. vádlott vallomására alapozta, melyeket alátámasztott a házkutatások és lefoglalások eredménye is.

Az elsőfokú ítéletet a másodfokú bíróság - megalapozatlansági hibák nem észlelve - megalapozottnak tartotta, melyre érdemi döntés volt alapítható. A másodfokú eljárásban főszabályként a tényálláshoz kötöttség elve alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás az irányadó, melynek elvi alapja, hogy a bizonyítékokat közvetlenül megvizsgáló és széleskörűen értékelő első bírósági fórum minősül ténybíróságnak. A tényálláshoz kötöttség elve alól kivétel, ha a tényállás megalapozatlan. A megalapozatlanságnak a Be. 592/A. § (1) és (2) bekezdésébe foglalt okai azonban nem voltak megállapíthatóak. Sem felderítetlenség, sem érdemi hiányosság nem volt tetten érhető, mint ahogy iratellenesség és helytelen ténybeli következtetések sem. Az elsőfokú bíróság okszerű bizonyíték-értékelő tevékenysége a másodfokú eljárásban nem mérlegelhető felül.

A védelmi fellebbezések a bizonyítékok törvényes értékelésének támadásán keresztül vitatták a tényállás megalapozottságát, mely az eljárási törvény kizáró rendelkezése folytán eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést a perorvoslattal érintett vádlottak bűnösségére, és a cselekmények minősítése is megfelel az anyagi jognak.

E körben III. r. vádlott védője arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság e vádlott esetében az 1978 évi IV. törvényt alkalmazza, és cselekményét kábítószerfüggő személy által elkövetettként bírálja el.

Amint azt a törvényszék is megállapította ítéletében, III. r. vádlott valóban kábítószer függő személynek minősül. Azonban arra is kifogástalanul mutatott rá, hogy mivel az e vádlott terhére megállapított bűncselekmények elkövetési ideje 2013 július 1. napja utáni időre, azaz a 2012 évi C. törvény hatálya alá tartozó időszakra esik, nem jöhet szóba a korábbi Btk., az 1978 évi IV. törvény alkalmazása. Ezért e vádlott bűncselekményeinek a Btk. 176. § (1) bekezdése szerint minősülő

kábítószer-kereskedelem büntettekénti és a Btk. 178. § (1) bekezdése szerint minősülő kábítószer birtoklásának büntettekénti minősítése is törvényes.

Az első fokon eljáró bíróság helyesen feltárta az irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket, és azokat, összevetve a büntetéskiszabás egyéb elveivel, súlyuknak megfelelően értékelte. A büntetést a céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához és az elkövető társadalomra veszélyességéhez is.

A büntetés kiszabása során a büntetőjog általános elveire, és az Alaptörvényből fakadó alkotmányos követelményekre is figyelemmel kell lenni. "A büntetéssel történő jogkorlátozásnak meg kell felelnie az arányosságnak, szükségszerűségének és az ultima ratio elveinek." (1214/B/1990 AB határozat)

A szankció arányossága azt is jelenti, hogy a hasonló tett elkövetőit hasonló büntetéssel kell sújtani az elkövetett tethoz és a bűnösség mértékéhez is viszonyítva, de az arányosság vizsgálata a sérelem, kár, a bűnösség foka, a bűncselekmények súlya egybevetését is feltételezi.

Az arányosság jelenti a tett arányosságát, és több elkövető esetén az ítélet belső arányossága sem hagyható figyelmen kívül, de a büntetésnek az elkövető személyiségéhez is igazodnia kell. Az egyéniesítés azonban nem sértheti a bírói gyakorlat egységének elvét, amely a jogbiztonság és a törvény előtti egyenlőség szempontjából alapvető. Ennek megfelelően a hasonló súlyú bűncselekményekre, illetve hasonló személyi körülményekkel jellemzett elkövetőkkel szemben nem szabad lényegesen eltérő szankciókat alkalmazni.

A bíróság a büntetés kiszabása során nem tekinthet el a Kúria a felülvizsgálati eljárásokban, valamint harmadfokú eljárásokban nyújtott ítélezési gyakorlatot összehangoló és egységesítő iránymutatásaitól sem.

Az Alaptörvény szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit e törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és a kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Az ésszerű határidőn belüli eljárás követelménye ennek következtében a hatóságokra és a bíróságokra egyaránt vonatkozik.

Az eljárás elhúzódásának tényszerű megállapítása és enyhítő körülménykénti figyelembe vétele nem azonos az időmúlással mint enyhítő körülménnyel.

Az időmúlás a bűncselekmény elkövetésétől eltelt hosszabb időt értékeli, míg az eljárás elhúzódásának vizsgálata az alapos gyanú közlésének időpontjától kezdődik. Az időmúlás objektív tényező, míg az eljárás elhúzódásának rögzítése az ítélet indokolásában a bírósági inaktivitás elismerésére is utal.

A jelen ügyben, bár hatósági inaktivitás nem tárható fel, az egyértelműen megállapítható, hogy az eljárás elhúzódását nagyban elősegítette az a tény, hogy a bírósági szakban a bírói tanács változására került sor, minek következtében az eljárást meg kellett ismételni. Mindezt külön is figyelembe kell venni az enyhítő körülmények között.

Az ítélőtábla megállapította, hogy a jogorvoslattal érintett, szabadságvesztés büntetésre ítélt vádlottak büntetése a kiemelt elveknek megfelel, tetterányos. A feltárt enyhítő körülmények alapján a törvényszék indokoltan tért el e terheltek esetében a középérték alkalmazásától, és határozta meg a szabadságvesztés büntetések tartamát az adott bűncselekményekre a törvényben előírt legkisebb mérték közelében.

A büntetések e vádlottak egyikénél sem túl szigorúak, lényeges enyhítésükre az ítélőtábla nem látott alapot, ezért a védelmi fellebbezések erre irányulóan sem voltak alaposak.

Törvényesen alkalmazta az elsőfokú bíróság a végrehajtandó szabadságvesztés büntetések mellett a közügyektől eltiltás mellékbüntetését, és annak időtartamát a főbüntetésekhez igazította.

Az ítélőtábla megalapozottnak találta V. r. vádlott védőjének és az ügyésznek az álláspontját, mely szerint e terheltek esetében, tekintettel arra, hogy tartósan külföldön dolgozik és végez munkát, a közérdekű munka büntetés alkalmazása nem biztosíthatja a büntetés céljának elérését. Ezért e vádlottal szemben a Btk. 33. § (1) bekezdésének d) pontjában meghatározott pénzbüntetés alkalmazott. A pénzbüntetés napi tételeinek számát a Btk. 50. § (3) bekezdésében írt keretek között, az elkövetett cselekmény súlyához igazítva, 200 napi tételben határozta meg. Tekintettel arra, hogy a vádlott jövedelmi, vagyoni viszonyainak feltárására az elsőfokú bírósági eljárásban nem került sor, az egy napi tétel összegét a törvényben meghatározott minimumban, 1000 forintban állapította meg.

A Btk. 51. § alapján rendelkezett a kiszabott 200.000 forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre való átváltoztatásáról.

A kifejtettekre tekintettel az ítélőtábla az elsőfokú ítéletet a fellebbezéssel érintett vádlottakra nézve a szükséges részben a Be. 604. (1) bekezdése b) pontja és 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 604. § (1) bekezdés a) pontja és 605. § (1), (2) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védői közreműködésével kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Debrecen, 2019. április 15.

Dr. Elek Balázs sk. a tanács elnöke, Dr. Gömöri Olivér sk. előadó bíró, Dr. Toma Attila sk. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 6.B.18/2016/255. számú ítélete a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2019. április 15.

Dr. Elek Balázs sk.a tanács elnöke

A kiadmány hitelül
tisztviselő